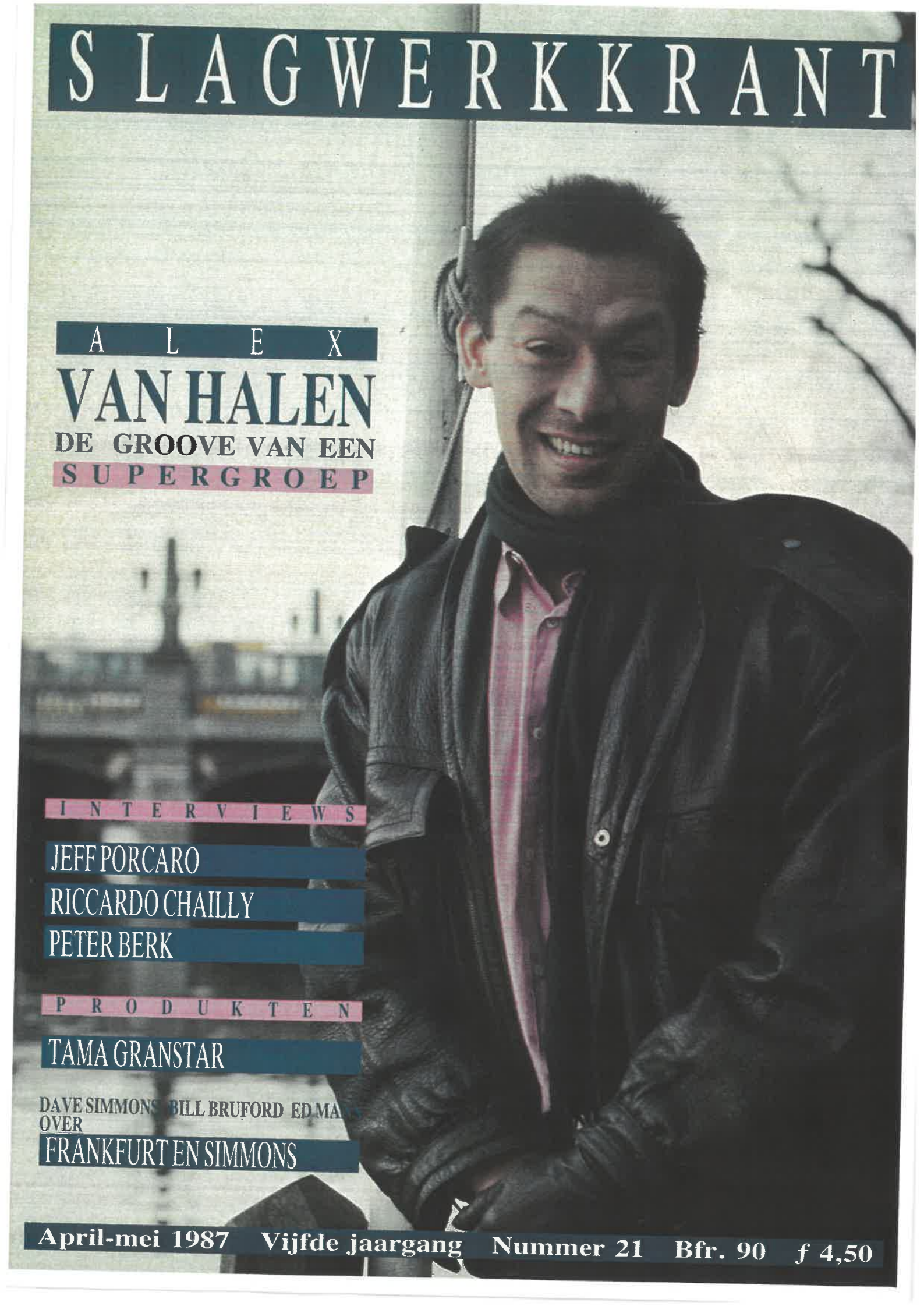

SLAGWERKKRANT

ALEX VAN HALEN DE GROOVE VAN EEN SUPERGROEP

INTERVIEWS

JEFF PORCARO

RICCARDO CHAILLY

PETER BERK

PRODUKTEN

TAMA GRANSTAR

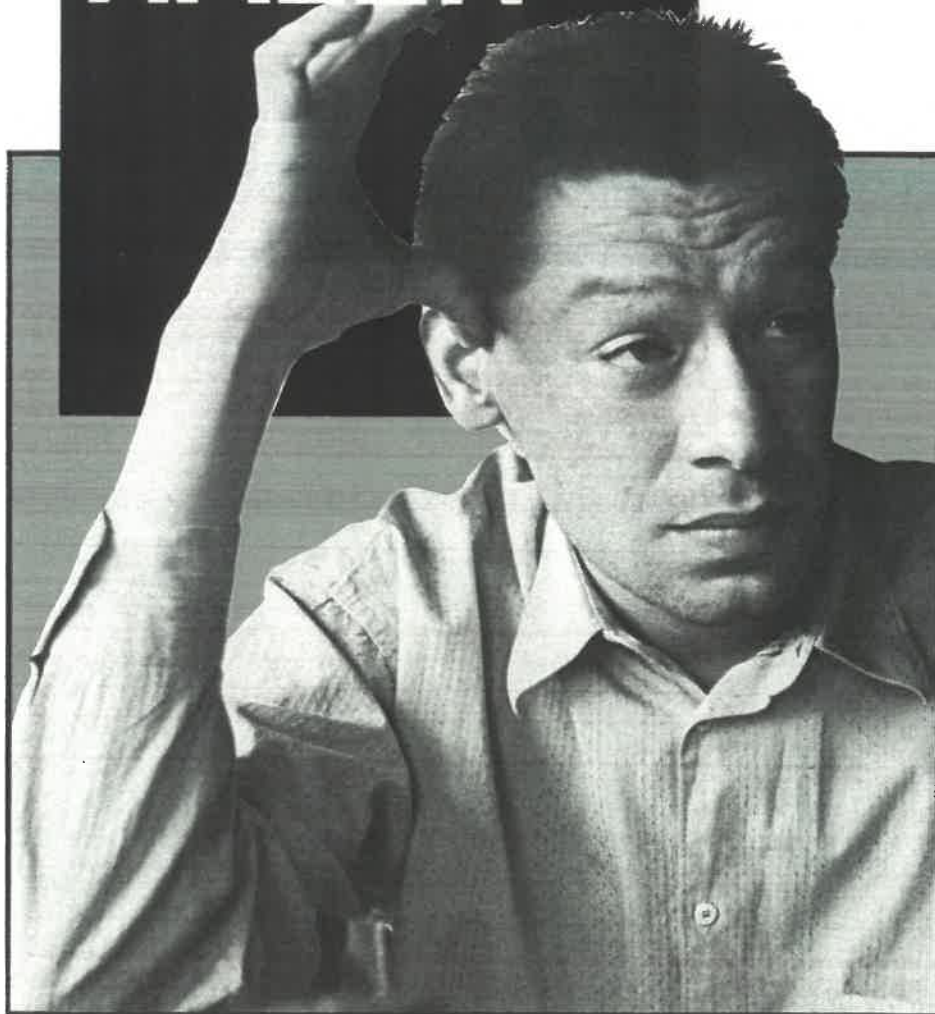
DAVE SIMMONS BILL BRUFORD ED MANN
OVER

FRANKFURT EN SIMMONS

April-mei 1987 Vijfde jaargang Nummer 21 Bfr. 90 f 4,50

DE GROOVE VAN EEN SUPERGROEP

ALEX VAN HALEN

Eindelijk konden we hem te pakken krijgen. Voor een kort promotiebezoek deed Alex Van Halen ons land aan. Hij slaagt er als geen ander in de heavy metal beat soepel te houden, combineert Simmons met Octobans en Rototoms en speelt met een gigantisch drumstel, uitgerust met maar liefst zes van radiaalhoorns voorziene bassdrums. Een interview aan de Amsterdamse Amstel over de drummer als muzikant, opnametrucs, onafhankelijk neuspeuteren en vastgelaste standaards.

— door Mark van Schaick —

Sommige mensen leven helemaal niet in 1987. Sommigen (en het is niet toevallig dat dat voornamelijk mensen zijn die wel van een stevige portie rock houden) zijn namelijk in 1978 met een nieuwe jaartelling begonnen. Zij leven dus nu in het jaar 9 a.E. After Eddie. Het was namelijk in '78, vier jaar na oprichting, dat de eerste elpee van de Californische groep Van Halen het licht zag, een elpee waarop de jonge Edward van Halen een nieuwe standaard in hardrock-gitaarspelen zette. Binnen een vrij traditioneel kader so-leerde hij, zonder zich te conformeren aan voorgangers, de sterren van de hemel, ondersteund door zanger David Lee Roth, bassist Michael Anthony en zijn drummende broer Alex van Halen. Edward is uitvinder van tal van trucs die inmiddels gemeengoed zijn geworden in de hardrock en heavy metal, en dit lijkt de voornaamste reden voor het succes van de groep. De elpees vliegen met miljoenen over de toonbank en als de groep dan ook nog eens voor een uitstekende live-reputatie zorgt, staat niets Van Halen nog in de weg om uit te groeien tot een supergroep, met alle bijkomstigheden van dien. Hoewel het erop leek dat Van Halen meer en meer in de publiciteit kwam vanwege het buitenissige gedrag van haar leden, dan door de muzikale prestaties, zijn de twee laatste platen van topklasse. Hét bewijs dat we voorlopig nog niet van de formatie af zijn. Na 1984 (met daarop het singlesucces Jump!) onderging Van Halen de enige bezettingswisseling tot dusver: zanger en sekssymbool David Lee Roth maakt plaats voor Sammy Hagar, een oudgediende bijna, met minder uitstraling dan Roth, maar veel meer stem en een gelukkige hoeveelheid gitaarspel in zijn bagage. 5150 is de eerste plaat waarop hij zingt en tevens de laatste tot dusver verschenen. Of het alleen aan Hagar ligt is moeilijk te zeggen, maar feit is wel dat 5150 de best verkochte Van Halen elpee aller tijden is, met Why Can't This Be Love als de bijbehorende Amerikaanse nummer één-hit.

Daar Europa lang niet zo rock'n roll-minded is als de Verenigde Staten, is Why Can't This Be Love er bijna onopgemerkt voorbijgegaan. Bijna, want Nederland pikte het plaatje toch nog even op, zeven jaar nadat Running With The Devil het begin van Van Halen's succes alhier inluidde. Aangezien Edward sinds het einde van de Amerikaanse

tour bezig is met de produktie van Sammy Hagar's solo-elpee en de andere groepsleden dus op non-aktief staan, had Alex wel eventjes tijd voor een promotiebezoekje aan ons, en ook eigenlijk zijn land. De familie Van Halen komt namelijk oorspronkelijk uit Haarlem; toen de jongens nog heel jong waren verhuisde men naar het Californische Pasadena. De onlangs overleden vader van Ed en Alex, de klarinettist Jan van Halen, maakte onder meer furore inde Snip en Snap-rvue.

Alex van Halen is het voorbeeld van iemand met een grote mond en een klein hartje. In groepsinterviews mag hij dan klierig overkomen, tijdens ons gesprek is hij behulpzaam en vrolijk en vraagt hij na elk grof woord dat hem ontvalt: 'Oh, you are not going to print that, are you?' Zijn Nederlands is te zwak geworden om in het interview te gebruiken, dus praten we Engels.

Eén van de opvallendste dingen aan Van Halen is die typische losse swing die jullie in de meeste nummers weten te handhaven. Het geeft de muziek een soul zoals je die zeer zelden in de hardrock aantreft. Kun je daar iets over zeggen?

'Een belangrijke factor is denk ik de improvisatie. Onze songs zijn nooit klaar voordat we ze op de band gezet hebben. Zelfs als het rode lampje in de studio aangaat wordt er nog van alles geprobeerd. Vaak raak je erg gespannen bij plaatopnames, maar wij halen nu onze schouders er over op. Het enige verschil met de live-situatie is dat je na die opnames vastzit aan wat je hebt gespeeld... Wat niet betekent dat we voor een tournee die specifieke elpeeversie instuderen of zo, zover gaan we niet. Verder moet je weten dat we in de studio nooit overdubs, remixen en dat soort dingen doen. Ook in de studio leveren we een live-prestatie, begrijp je? Als je naar het intro van House Of Pain van 1984 luistert, dan hoor je daar een interpretatie die op dat moment is ontstaan. Zo'n stuk komt voort uit het feit dat Ed en ik al van heel jongs af aan samen spelen. Ed was mij en ik was Ed. We zijn ook oorspronkelijk op elkaars instrumenten begonnen. Bijna dertig jaar maken we nu samen muziek, dus we weten wat de ander gaat doen. Ook al is het zo'n stukje improvisatie; ik ken de ritmische patroontjes van Ed wel. Zo weet hij net zo goed wat ik ga doen. Dat vind ik vrij uniek.

Is dat kontakt tussen Ed en jou veranderd nu Sammy ook gitaar speelt en live zelfs hele partijen van Ed overneemt?

'Nee hoor, integendeel. Sammy speelt helemaal niet slecht gitaar en hij zorgt er op deze manier voor dat Ed iets meer kan doen op de keyboards. Dat was voorheen moeilijk, omdat we live wilden doen wat we in de studio deden. Ik bedoel dat we geen achtergrondmuzikanten mee wilden slepen of zoiets. Wat je bij ons ziet is wat je hoort. Nu, met Sammy op gitaar kunnen we ook de songs van de laatste elpees goed brengen. Het is te gek hoor, een heel nieuw gezicht voor de groep.

Is Ed daar wel tevreden mee? Hij wordt toch gezien als een gitaargod?

'Ja, ach, ik denk dat dat voornamelijk door de pers zo opgeblazen is. Per slot van rekening zijn we allebei met piano begonnen en pas toen we jaar of acht, negen waren ontdekten we de rock'n roll. Toetsen zijn Ed dus wel toevertrouwd.

Heeft jouw pianostudio rechtstreekse gevolgen gehad voor je drummen?

foto Tineke van Brederode

'Niet direct... misschien wel. Het heeft me beïnvloed op zo'n manier dat ik de basis van de muziek beter begrijp. Arrangementen, structuur. Ik heb zelfs drie jaar muziektheorie gestudeerd. Toetsen kunnen spelen geeft je veel meer inzicht en brengt je meer binnen de groep dan wanneer je zomaar een drummer bent. Jij weet net zo goed als ik, en iedereen die dit leest zal het met me eens zijn, dat drummers altijd worden gezien als de muzikanten op de laagste sport van de ladder. Je wordt niet eens als muzikant gezien, maar daar maken ze een grote fout. De drummer moet de verbindende factor zijn in de groep, hij moet begrijpen hoe de blazerssectie werkt, tegenover de piano, tegenover de bas. En dan moet hij af en toe zelf er iets tussen door gooien, om te kijken of je de rest in de war kunt brengen. Dat kan ik dus niet laten om te doen. Het is leuk om met een oneven ritme of break te experimenteren. Speel maar eens een paar maten een driekwarts maat en dan een vierkwarts break er doorheen. Dan heb je meestal wel het gewenste effect. Ik moet nu aan een stuk van Buddy Rich denken dat in 13/2 staat. Ik ben niet gauw verbaasd, maar dat! Onder dat 13/2 ritme speelt hij segmentjes van 3/2, 4/2 en 5/2. De band zit ook te lezen en te tellen, dus hij moet wel degelijk zorgen dat hij overal goed uitkomt. Dat is zo'n groot verschil met drummers die in aanleg interessant soleren of zo, maar die doorgaans niet weten wat ze doen. Zoals je hoort heb ik me niet beperkt tot één soort muziek die ik het liefst hoor. Ik draai nog steeds van alles. Als je je beperkt tot één soort muziek, leer je nooit spelen. Het is een opbouwproces. Toen ik begon, waren mijn favorieten John Bonham, Ginger Baker, Carmine Appice en Buddy Rich. Ik kon uren alleen maar de drums luisteren en horen hoe zij de mooiste muziek maakten. Ze zaten er niet enkel om de maat te houden. Niet mr. Linn, weetjewel? Die kan maat houden, maar geen muziek maken.'

Goed, je gebruikt geen drummachines. Je hebt echter wel een set Simmons gebruikt tijdens de opnames van 5150. Hoe is die ontwikkeling voor jou geweest?

'Ik ben er altijd vanuit gegaan dat het grip drums meer is dan vellen, ketels en bekens. Het is een volwaardig muziekinstrument, niet zomaar iets dat je slaat met een stok. Als ik dat wil, ga ik wel naar het café op

de hoek, begin een gevecht en sla iemand met een stok! Ik heb altijd van nuances gehouden, zo breed mogelijk bezig zijn met wat voorhanden is. Zo zie je bij mijn drumstellen door de jaren heen, octobans, rototoms en elektronische drums. Toen Simmons op de markt kwam, was dat een hele gebeurtenis. Je kon er ongelooflijke dingen mee doen, eh, als je bijvoorbeeld een gesloten roffel speelde, kon je dat laten klinken alsof er een heel leger voorbijmarcheerde. Momenteel zijn de mogelijkheden bijna oneindig. Dus combineer ik de Simmons met akoestische drums om zoveel mogelijk geluiden te kunnen creëren. Op 5150 hoor je Simmons bassdrums, maar met dit verschil dat we ze in ketels hadden gemonteerd. Op die manier kon je de eigenlijke aanslag, de klopper op de pad, nog horen. Vervolgens hebben we, behalve de directe line-uitgang, twee microfoons geplaatst, één op afstand en één dichtbij de pad. Zo konden we een balans zoeken tussen het elektronische geluid dat je natuurlijk gewoon kunt afstellen, de attack van de klopper en de ambiance van de ruimte. Voor de toms was dit systeem niet toe te passen, dus daar hoor je het pure Simmons-geluid.

En je snare? Die lijkt me niet elektronisch. Het geluid is nog net zo herkenbaar als voorheen.

'Aan mijn snare ga ik geen elektronica hangen. Als je 't mij vraagt, is het snaregeluid de handtekening van de drummer. Ik kan je vertellen wie wat speelde, wanneer, waar en waarom. En ook wat hij voor z'n lunch heeft gegeten, gewoon door naar zijn snare te luisteren. Ik gebruik een Tama rosewood die ik helemaal afplak, want er is geen vel dik genoeg om mij de frequenties te geven die ik lekker vind in een snare. Ik stem het vel heel hoog, maar vanwege de dikte met al die tape, krijg ik zowel een hoog als een laag geluid. Niet te vergelijken met bijvoorbeeld een marstrommel. Mijn ervaringen met produktie en geluid na zeven of acht elpees, tellen zwaarder dan verschillende producers met verschillende benaderingen. Eddie heeft tegenwoordig zijn eigen studio en daar zijn de meeste opnames voor 5150 al gemaakt. Daar hadden we lekker veel controle over het geheel. Ted Templeman's werk werd met de elpee minder en het grootste gedeelte daarvan is door Eddie overgenomen. Veel mensen die hun eigen werk produceren maken de fout dat ze geen invloed van buitenaf meer toelaten. Ze worden heel eenzijdig in hun visie en daarom besluiten wij dat we er toch weer iemand bij wilden hebben toen Ted niet bleek te kunnen. In plaats van Van Halen als band, werd het toen Ed, technicus Donn Landee en Foreigner's Mick Jones die de zaak produceerden. Hm, misschien moet ik Mick Jones in het midden zetten, ha, ha. Nee, het was leuk werken met hem. Hij is meer een songsmid dan wij, iemand die weet welke aspecten in arrangement en structuur een song maken en breken. Dit in tegenstelling tot het niet-zeuren-maar-rammen-idee, wat meer onze stijl is. Het kan ons niet veel schelen hoe lang een song is, wij zijn meer de losgeslagen types. Mick zorgde voor de balans.'

Om nog even op het begin van ons gesprek terug te komen: In Modern Drummer van oktober '83 vertel je dat Ted Templeman geen click-tracks toeliet in de studio. Hoe belangrijk was dat en hoe staat dat er nu voor?

'We gebruiken ze nog steeds niet. Het enige waar ik me nu aan vast moet houden zijn Ed's synthesizerpartijen. Ted zei altijd: -als je het gaat verknoeien, doe het dan zelf en

laat die click-track het niet voor je doen. – Hij wilde het puur en menselijk op de band hebben. Songs versnellen en vertragen nu eenmaal, dat wilde hij zo houden. Ik heb het hem gevraagd hoor; of ik voor sommige tracks... Maar hij zei nee. Tja, hij is de producer, dus ik zei: okay, als dat jouw opvatting is! En ik denk dat dat Ted tot één van de grootste producers aller tijden maakt. Hij wil dingen nog menselijk houden.

Hoe componeert Van Halen?

'Hoe wij dat doen... Meestal geeft Ed me een idee hoe hij zou willen dat het klinkt. Hij zegt zoiets als – herinner je je dit en dat nummer nog dat we hoorden? Kun je me zoiets geven? – En ik speel ongeveer wat hij bedoelt en verdraai het zover tot ik het op mijn manier kan spelen, ha, ha. We hadden een soort dag om dit soort ideeën uit te proberen. Ted is ook drummer en hij zat altijd van – Waarom probeer je dit niet, of – Je moet het zo eens spelen! – En niet dat ik zijn suggesties niet leuk vond of zo, ik deed gewoon liever mijn eigen zin. Dus ik ging daar zitten en speelde het expres zó slecht, dat hij zei – Okay Al, vergeet het, doe maar wat je wil! – Hahaha, een mooi spelletje was dat!'

In het intro van Hot For Teacher geef je een fraai staaltje dubbele bassdrum weg. Zou je nooit eens een meer complexe basis aan een song willen geven?

'In een band is het altijd een kwestie van geven en nemen. Als drummer, maar ook als gitarist of wat dan ook, moet je zorgen dat de anderen gewoon kunnen ademen, je kunt geen solo spelen gedurende een heel nummer. Wat past, dat speel ik. Mijn persoonlijk streven is hetzelfde als van iedere drummer. Behalve muziek maken is het eerste doel van een drummer: de onafhankelijkheid van de lichaamsdelen ontwikkelen. Je twee handen en je linkervoet verschillende ritmes laten spelen, terwijl je met je rechtervoet in je neus peutert. Toch heb ik drums nooit serieus genomen. Serieus, ik meen het! Muziek speel je, muziek werk je niet. Als de andere leden mij vanuit mijn instelling en ontwikkeling toch aan kunnen vullen, als we toch met ons vieren lekker tegen de beat kunnen leunen, dan is dat magische gevoel voor mij aanwezig, of het nu volgens het boekje is of niet. Maar over die onafhankelijkheid; de hand met de meeste controle, het meeste gevoel, vraag het aan elke drummer en negen van de tien zullen zeggen – de rechter –. Als je mij ziet spelen, sla ik niet met mijn linkerhand op de hi-hat, hoewel die tamelijk ver weg staat vanwege mijn linker bassdrums. Het is omdat ik niet genoeg onafhankelijkheid heb ontwik-

Slagwerkrant nr. 21

Alex van Halen, 33 jaar, de autodidact met de zes bassdrums, de uitvinder van de extra diepe ketels, de motor van Van Halen legt de ritmische basis voor een groep die, om het maar eens in goed jargon te zeggen, groofter als de neten. Zijn haar is tegenwoordig iets korter dan op de foto. Een weddenschap is de oorzaak. Hij gebruikt (!) Paiste bekkens en Ludwig en Tama drums en maakte tussen 1978 en 1986 zeven elpees met Van Halen.

keld. Ik werk er wel degelijk aan, maar de achterstand is groot, hoor. Natuurlijk wil ik even goed met links als met rechts zijn, maar zonder er bij na te denken, zit ik toch met rechts in mijn neus te peuten.

Er bestaat een verhaal over Gene Krupa die met links een hand gaf, omdat hij die hand onderontwikkeld vond.

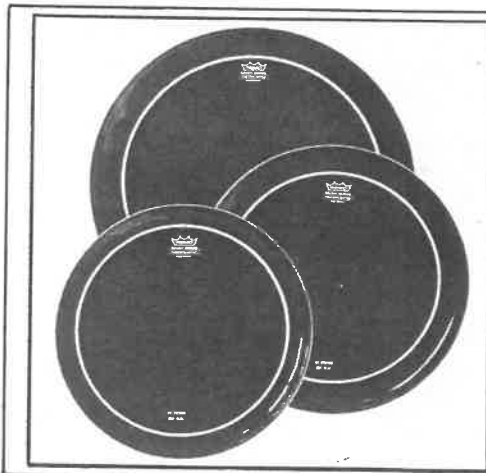
'Hahaha, die is goed, die kende ik nog niet!'

Wat voor speciale kenmerken heeft je drumkit momenteel?

'Vorig jaar heb ik met mijn toenmalige roa-die en goede vriend Gregg Emerson speciale bassdrums gebouwd, bijna drie maal zo diep als normaal, van anderhalve centimeter dik fiberglas. Sammy, die gek, springt op mijn bassdrums tijdens de show en danst dan wat op en neer... Met gewone bassdrums hoor je voor je 't weet Krak! en heeft hij zich nog bezeerd ook... Ik gebruikte tijdens de laatste tour zes bassdrums waar radiaalhoorns in gemonteerd waren. Met het volume daarvan blaas ik niet alleen de anderen van het podium af, maar zorg bovendien voor een goede houvast binnen het monitorgeluid op het podium. Gewone drums zouden dus totaal in het niet vallen, terwijl deze, nou, ik denk dat iemand's haar er net zo van overeind gaat staan als het jouwe. Of het mijne (hij wijst naar zijn stekeltjes), ik werk er aan,

dat zie je, ha, ha! Maar goed, een fiberkit dus. De rechterbassdrum is 26 inch, de linker 24. Die andere bassdrums zijn... buiten mededinging, zullen we maar zeggen. Ik mix Ludwig met mijn eigen bouwsels, wat me het best bevalt. Vergeet niet dat het spul op een tour van 110 optredens héél wat te lijden heeft. Daarom heb ik bijvoorbeeld al mijn standaards vast laten lassen. Er is namelijk niks ergens dan voor 20.000 man publiek zitten en zeggen: – sorry, een momentje, even een bekkenstandaard bijstellen –. Het is me gebeurd! Ik weet niet meer waar, maar ik herinner me nog die wegzakkende bekkens, hoor. Gewoon doen alsof het zo hoort is het beste. Ik sta toch al bekend als de clown van de klas...'

'Ik zal je nog eens wat vertellen. We hebben een drumpodium dat een stukje omhoog en naar beneden kan. Het werkt met twee motoren, één vóór en één achter onder dat podium. Ze draaien natuurlijk nooit even snel, dus naast het podium zit iemand die motoren te regelen. Je voelt hem al aankomen, op een avond weigerde de voorste motor dienst op het moment dat ik omhoog moest en voor ik het besefde, schoven mijn drums en bekkens voor van dat podium af, met mij er achteraan. De jongens vonden het natuurlijk erg leuk, morgenavond weer en zo. Gelukkig was het het laatste nummer van de avond...'

Remo Pin Stripe Black Ebony
De Pin Stripe vellen nu ook in het zwart

THE SOUND IS TOTALLY REMO

REMO [®] USA

Importeur Stam, 010-4669889

Verkrijgbaar bij de erkende muziekhandel.